

φοβεράς έντυπώσεις τοῦ κοιμητηρίου, κρύωνε ἀπὸ φόβο καὶ μοναξιά... μᾶς ἔφεγγε ὅμως παρηγορητικὰ τὸ φῶς τῆς Σελήνης.

Σ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ.

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

Ἡ βροχή.

Δὲν βασιλεύει πλιά ἡ γαλήνη. Τὸ φριδρὸ καὶ γαλανὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ ἐσθύστηκε καὶ ἐχάθηκε στὴν πρώτη πᾶλη, σὰν τὴν ἀδύνατη ψυχὴ στὴν ἀνέλπιστη συμφορὰ. Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε σιγαλὸς· οἱ κόρφοι του, οἱ ἀπέραντοι κόρφοι του εἶνε ἀνταριασμένοι καὶ ἀνήσυχοι· ἀπὸ τῆ μιᾶ στὴν ἄλλη ἄκρη τρέχουν ἀγνισμένα, μαῦρα καὶ βουρλωμένα σύγνεφα. Τρέχουν ἀπ' ἐδῶ, πηγαίνουν ἐκεῖ, ἀνακατώνονται μὲ λύσσα, σμίγουν, ξεδιπλώνουν, ξανασμίγουν καὶ ἔπειτα βχυρὰ βχυρὰ ἀναπαύονται στὲς κορυφές τῶν βουνῶν καὶ στὸ χάος τῆς θάλασσας. Καὶ σιγὰ, σιγὰ ἀναβαίνουν, καθαθαίνουν, ἀπλώνουν καὶ φουσκώνουν τὰ τρομερὰ στοιχεῖα καὶ γρήγορα, γρήγορα σκορπιώνται στοὺς κάμπους, στὴ θάλασσα, στὲς ράχες, στὰ βουνά, σ' ὅλη τὴν ὀλόγυρα φύση. Ὁ οὐρανὸς μαυρισμένος βράζει καὶ ἀνταριάζεται· ἔχει ἐπάνω του ζωγραφισμένη τὴ μάνητα καὶ τὴν ἐκδίκηση, τὸ φυσικὸ καὶ παντοτινὸ πάθος του. Ὁ ἀγέρας σφυρίζει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δεινδριῶν καὶ ἀρχίζει νὰ ταραχῇ

τὰ κλαδιά καὶ τοὺς κλώνους καὶ νὰ σηκώνῃ ψηλὰ μοσχούς ἀπὸ χῶματα, ξερόκλαδα καὶ φύλλα. Τὰ σπλάχνα τ' οὐρανοῦ ἀρχίζουν νὰ μουγγρίζουν, νὰ βροντοκοποῦν καὶ νὰ ξεροῦν λάμψες καὶ ἀστραψίδες μὲ κερανοὺς καὶ ἀντάρες, ποὺ φέγγουν καὶ λάμπουν ποὺ φοβερίζουν καὶ βουρίζουν, οὐρανὸ καὶ γῆ.

Σιγὰ, σιγὰ ἀρχίζει νὰ πέφτῃ ἡ βροχὴ, τὰ δάκρυα τῆς λύπης καὶ τῆς ἀντάρας, τῆς λύσσας καὶ τοῦ καύμοῦ. Βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ φύση κλαίει καὶ μοιρολογεῖ τὸν ἄπειρο καύμὸ καὶ λέγει τὸ παντοτεινὸ πάθος τῆς. Πέφτει ἡ βροχὴ ἀδιάκοπη καὶ ἀδιάστακτη στήλες, στήλες καὶ γραμμὲς ἄπειρες καὶ ἀμέτρητες ποὺ κρατοῦν ἀπὸ τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ ὡς τὴ γῆ κάτω, κάτω. Βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ δροσιζεται καὶ σιγὰ λασπώνει, ἔπειτα φουσκώνει, πλημμυρίζει καὶ φτιάνει τὰ ρυάκια τοῦ χιονόπωρου, τὲς ρεματιές καὶ τὰ ποτάμια τοῦ χειμῶνα, ποὺ τρέχουν καὶ σκορπίζονται ἀφρισμένα ὀλοῦθε, δεξιά, ζερβιά, κάτω στοὺς κάμπους, στὰ περιβόλια, στὰ χωράφια καὶ στοὺς κήπους, ποὺ διψοῦν ἀπὸ δροσιὰ καὶ νερό. Πέφτει ἡ βροχὴ ἀδιάφορη, σὰν στοιχεῖο ποὺ εἶνε, στὴ γῆ γιὰ νὰ φυτρώσουν τὰ φυτὰ καὶ δροσιθῇ ὁ κόσμος, καὶ θερίσῃ τὲς ἐλιές, τὰ σταφύλια καὶ τὰ σιτηρὰ, τὸν πλοῦτο καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐξοχῆς· πέφτει ἡ βροχὴ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τὴν ἀνταριάσῃ καὶ τὴν φουσκώσῃ καὶ βγῇ τὸ ψάρι, τὸ παχουλὸ καὶ γλυκὸ ψάρι, ποὺ θὰ πιασθῇ στὰ δίχτυα καὶ στὲς στράτες τῆς ψαράδικης βαρκούλας-

Ὁθωνοί

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΥ.

Η ΛΥΓΕΡΗ

Κάτω στὴν ἀκροπελαγιά στοῦ βράχου τὸ στεφάνι
Μιὰ λυγερὴ κατέβαινε κάθε πρωὶ καὶ βράδυ,
Πρωὶ μὲ τὰ φωτῆματα τὸ βράδυ μὲ τὸ σούρπω
Κι' ἀγνάντευε τὴ θάλασσα καὶ τὴν παρακαλοῦσε.

«Παρακαλῶ σε θάλασσα γιὰ γαληνέψου λίγο
Καὶ μὴ βουρκώνεσαι πολὺ καὶ βαρικοκματίζεις
Κ' εἶν' ὁ λεβέντης μου μακριὰ καὶ ταξιδαρμενίζει
Καὶ λαχταρῶ μὴ μοῦ πνιγῇ καὶ μὴ μᾶραπατήσῃ.
Παρακαλῶ σε θάλασσα τώρα γλυκειὰ νὰ γείνης.
Κι' ἄφησε μ' ἓνα κύμα σου μιὰ διάτα νὰ τοῦ στείλῃ
Μὴ τύχη καὶ μὲ θυμηθῇ καὶ λύπησι μοῦ πάθει.
Παρακαλῶ σε θάλασσα στείλε τὸ κύμα, στείλτο,
Νὰ τοῦ φωνάξῃ μιὰ φωνή, μ' ἀφροῦς νὰ τὸν ραντίσῃ
Καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ τὰ βάσανα καὶ τὰ παράπονά μου,
Πῶς δὲν βαστῶ τέτοια ζωὴ βαριέστησα μονάχη,

Τὸ μονοδέντρο στὸ βουνὸ ὅλοι οἱ καιροὶ τὸ δέρνουν,
 Τὸ δέρνει ὁ νότος κι' ὁ βοριάς τὸ δέρνει τρεμμουντάνα.
 Πῶς διάβηκαν τὰ χρόνια μας καὶ φεύγουνε τὰ νειάτα,
 Καὶ τὸ φιλὶ στὰ χεῖλη μου θενὰ γενῇ φαρμάκι
 Δὲ θὰ τοῦ νοστιμιέεται, δὲ θάχη πλεὺὰ γλυκάδα
 Ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ βάσανα τοὺς πόνους καὶ τὶς πίκρες
 Τοῦ ζωντανοῦ τοῦ χωρισμοῦ ποῦ μοῦ κατσε στὰ στῆθια.
 Παρακαλῶ σε θάλασσα στείλε τὸ κύμα στείλτο
 Μὴ τύχει καὶ μὲ θυμηθῇ καὶ λύπησι μοῦ πάρει.»

Καὶ ἡ νεράιδα τοῦ γιालοῦ π' ἄκουσε τὶς φωνές τις
 Βγήκε μέσ' ἀπ' τὰ κύματα νυφοῦλα ἀφροντυμένη,
 Καὶ μίλησε τῆς λυγεροῦς καὶ τέτοια ἀπολογιέται.

«Τὸ ταξειδιάρικο πουλὶ καὶ τὸ χρυσό σου ταῖρι
 Ποῦ πέταξε καὶ σοῦ φυγε μέσ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιά σου,
 Ἀρμένιζε μὲ κάτεργο στὴ μέση τσῦ πελάγου,
 Κ' εἶχε μπροστά του τὸν βορειὰ καὶ πίσω τὸν πουνέντε
 Καὶ δὲ βολοῦσε νὰ σταθῇ οὔτε καὶ ν' ἀρμενήσῃ.
 Σηκώθη κι' ὁ ντελνβοριάς τὸ βούλιαξε στὸν πάτο.
 Τὸ κύμα πῆρε τὰ κουπιὰ κ' ἡ θάλασσα τοὺς ναύτες,
 Καὶ γὼ σφυξα κι' ἀγκάλιασα τὴν ἰδική σου ἀγάπη
 Κι' ἀφροῦς τοῦ δίνω γιὰ φιλιὰ τὴν ἀρμη γιὰ τροφή του.
 Κ' ἡ λυγερὴ σὰν τᾶκουσε στὰ κύματα βουτάει
 Γιὰ νᾶβρη τὸ λεβέντι της στῆς θάλασας τοὺς κόρφους.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΣΑΓΙΑΝΝΗΣ.

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ

Ἡ κοινὴ γνώμη ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς εἰς τὸν βόρειον πόλον ἐκδρομὰς· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀνδρῆ, ὁ ὁποῖος ἐπεχείρησε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ δι' ἀεροστάτου ἀπέτυχε σχεδόν, ὁ γάλλος κ. Γ. Α. Πέσς προτείνει (Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεωρησις τῶν Παισιῶν, 19 Σεπτεμβρίου ε. ε.) σχέδιον ἐκδρομῆς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον εἰς πᾶν ὅτι ἐγίνε μέχρις σήμερον. Ἀντὶ νὰ διέλθωμεν τὰς ἐνκερίους ἀποστάσεις ἢ νὰ διατρεξώμεν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς παγωμένης θάλασσης, μὲς προτείνει ἀπλούστατα ταξειδιὸν ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

Τὸ σχέδιόν του φαίνεται κατ' ἀρχὰς ὡς μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν· καὶ ὁμως εἶναι πολὺ πραγματευομένη. Ἐκτὸς τούτου ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐφευρῇ τὴν προσοχὴν τῶν εἰδημόνων καθόσον μάλιστ' ἡ ἐπιτυχία τοῦ δι' ἀεροστάτου ταξειδίου καθίσταται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὅλως διόλου προβληματικὴ. Πανταχόθεν ἐγείρονται ἀμφισβητήσεις

καὶ ἀμφισβολοὶ περὶ τῆς αἰσιοδοξίας τῶν κκ. Ἀνδρῆ καὶ Σρινδβεργ καὶ ὅσοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ κρίνουν τὸ ζήτημα μὲς προαγγέλλουν ἀπογοήτευσιν, ἢ ὅποια θὰ εἶναι ὁληθρία, καθ' ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη, παραχρηθεῖσα ἀπὸ τὸ θάρρος τῶν ἀτρομήτων τούτων ἀεροναυτῶν μεγάλην προσδοκίαν ἀπὸ αὐτοῦς.

Ἄλλ' ἂς ἀρήτουμεν κατὰ μέρος τὰ ἐγγύς τὰ ὅποια παρέχει ἢ δὲν παρέχει ἡ δι' ἀεροστάτου ἐκδρομὴ εἰς τὸν Βόρειον πόλον καὶ ἐξετάσωμεν τὸ εὐφυές σχέδιον τοῦ κ. Πέσς. Οὗτος, βασιζόμενος ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Νανσεν καὶ τὰς τελειοποιήσεις τῆς ὑποβρύχιοις ναυπηγίας, ἐκφράζει τὴν γνώμην ὅτι ἡ ὑποβρύχιος ὁδὸς παρέχει περισσοτέρην πιθανότητα ἐπιτυχίας ἀπὸ ὅλα τὰ μέχρι τῆς σήμερον δοκιμασθέντα, διὰ τὰς εἰς τὸν Βόρειον πόλον ἐκδρομὰς συστήματα. Ἰδοὺ τί μὲς λέγει:

Τὰ ὑποβρύχια πλοῖα — καὶ εἶναι πολλὰ σήμερον — ταξειδεύουν καὶ διευθύνονται ἄριστ' εἰς ἀρκετὸν βάθος· καὶ ὅσον μακχλήτερα εἶναι τόσον περισσύτερον χρονικὸν διάστημα εἶναι δυνατόν νὰ διαμείνῃ ἐντὸς αὐτῶν τὸ πλήρωμα.